

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1772/2018
20.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, у парници тужиоца-противтуженог АА из ... чији је пуномоћник Драгољуб Нешковић, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца ББ, Филијала ..., коју заступа Милан Ивошевић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1658/17 од 30.03.2018. године, у седници одржаној 20.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог-противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1658/17 од 30.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку П1 10/16 од 31.01.2017. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете због незаконитог отказа уговора о раду исплати 6.229.714,86 динара и уплати доприносе који се плаћају из зараде са законском затезном каматом на износе ближе описане у том делу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац-противтужени да туженом-противтужиоцу на име повраћаја исплаћене отпремнине исплати 1.207.165,81 динар са законском затезном каматом почев од 15.04.2016. године. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев туженог-противтужиоца у делу којим је тражио да се обавезе тужилац-противтужени да му на износ из става другог изреке исплати законску затезну камату почев од 28.12.2010. до 15.04.2016. године. Ставом четвртим и петим изреке, одлучено је о трошковима поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1658/17 од 30.03.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете због незаконитог отказа уговора о раду исплати износ главног дуга од 6.229.714,86 динара у појединачним месечним износима наведеним у овом ставу изреке пресуде и на те износе уплати доприносе који се плаћају из зараде и у ставу трећем изреке пресуде. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке којим је одлучено о законској затезној камати и у

ставу четири изреке и предмет у тим деловима враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени-противтужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код туженог као дипломирани ... на пословима директора Филијала ... . Закључењем анекса уговора о раду од 11.01.2008. године тужилац је распоређен на послове директора подршке Одељења подршке Филијале ... са месечном зарадом у нето износу од 1.000 евра. Решењем туженог од 26.03.2009. године о привременом удаљењу са рада, тужилац је удаљен са рада због постојања основане сумње да је недозвољеним радњама починио повреду радне обавезе из Појединачног колективног уговора и уговора о раду. Решењем туженог од 24.06.2009. године тужиоцу је отказан уговор о раду због наведених повреда радне обавезе. Решењем инспектора рада од 26.08.2009. године одложено је извршење овог решења до правноснажног окончања поступка покренутог пред Општинским судом у Чачку у предмету П1 364/10 по тужби тужиоца од 09.07.2009. године ради поништаја наведеног решења. Поступајући по решењу инспектора рада од 26.08.2009. године тужена је закључила са тужиоцем анекс уговора о раду 04.09.2009. године који је тужилац потписао 16.09.2009. године, вратила тужиоца на рад почев од престанка радног односа 27.06.2009. године и привремено га распоредила на послове самосталног сарадника у Одељењу подршке почев од дана закључења анекса до окончања поступка покренутих пред општинским судом. Овим анексом тужиоцу је одређена нижа месечна основна зарада у износу од 50.255,50 динара. Тужени је 27.12.2010. године донео решење о отказу уговора о раду тужиоцу због престанка потребе за његовим радом услед технолошких, економских и организационих промена, а радни однос престао му је 30.12.2010. године. Истим решењем одређена је отпремнина у износу од 1.207.165,81 динар. Обе парнице покренуте по тужби тужиоца ради поништаја наведених решења туженог окончане су у корист тужиоца.

Предмет тужбеног захтева у овој парници је накнада штете због незаконитог отказа за период од 01.01.2011. године до пензионисања 08.08.2015. године. Тужилац је у овом периоду примио износ накнаде за незапослене од Националне службе за запошљавање у износу од 332.400,00 динара и није остварио никакав други приход јер због година старости и због тога што је против њега вођен кривични поступак није могао наћи запослење. Тужилац је у евиденцији Националне службе за запошљавање био евидентиран као незапослено лице у периоду од 31.12.2010. до 08.08.2015. године када је пензионисан. Био је корисник права на новчану накнаду у периоду од 31.12.2010. до 30.12.2011. године.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су обавезали туженог да тужиоцу накнади штету због незаконитог отказа на основу члана 191. ст. 1. и 2. Закона о раду закључујући да му припада накнада у висини коју је примао на радном месту на коме се налазио пре отказа – радно место директора подршке у Филијали у .... .

Нису основани ревизијски наводи да су нижестепени судови погрешно оценили висину накнаде јер су погрешно протумачили на ком радном месту је тужилац радио.

Тужилац је пре доношења првог решења о отказу уговора о раду радио на радном месту директора. Правноснажном пресудом поништено је као незаконито решење туженог од 24.06.2009. године, а тужени обавезан да тужиоца врати на рад и распореди на послове у складу са његовом стручном спремом и радним способностима. Имајући у виду да је пре доношења овог решења о отказу тужилац обављао послове директора на коме је била уговорена накнада зараде од 1.000 евра нето, то тужиоцу овај износ припада на основу члана 191. ст. 1. и 2. Закона о раду. Без обзира што је извршење овог решења било одложено због чега је тужени тужиоца распоредио на друго радно место, то радно место на које је тужилац распоређен по налогу инспектора рада, није његово радно место већ место на коме је могао бити у процесу рада до правноснажног окончања парнице по његовој тужби за поништај решења о отказу. С обзиром на то да би, да није било незаконитог решења туженог, по редовном току ствари тужилац остваривао зараду са места директора, то му овај износ и припада због незаконитог донетог решења о отказу.

На основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Предраг Трифуновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић